

шило сприйняття. Серед ознак з'явилися такі, що з дидактичною метою варто було б використовувати як результуючі (наприклад, ціна рівноваги чи ефективність), а не ідентифікаційні.

5. Логічним виглядає початок розгляду ринкових структур з кількох базових характеристик, які є інституційними і тлумачаться однозначно, як-то:

- умови попиту на продукт;
- кількість виробників продукту та їхні відносні розміри;
- доступність ринкової інформації;
- ступінь відкритості ринку.

Важливою ознакою слід вважати також поведінкову, а саме: очікування реакції на дії з боку інших учасників галузевого ринку.

6. Не можна погодитись з поширеною традиційною точкою зору щодо нормативної здатності теоретичних моделей ринкових структур. Слід не протиставляти позитивний і нормативний підходи в мікроекономічному аналізі, а їх поєднувати — вони є комплементарними.

3. О. Жученко, аспірант кафедри економіки підприємств,
Державний вищий навчальний заклад
«Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»,
пр. Перемоги 54/1, ауд. 236, м. Київ, Україна, 03680,
e-mail: zoe4ka_richik@mail.ru

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПРИНЦИПИ ВИЗНАЧЕННЯ ХАРАКТЕРУ ІНВЕСТИЦІЙНОСТІ РЕСУРСІВ

Однією з проблем, що постають перед вітчизняними підприємствами, є забезпечення їх діяльності інвестиційними ресурсами. Формування, акумулювання та використання інвестиційних ресурсів вітчизняними підприємствами є актуальним напрямом дослідження, який, також, включає аспект управління інвестиційним процесом та досягнення позитивного ефекту від реалізації визначених конкретних дій.

Інвестиційними ресурсами підприємства (ІРП) ми вважаємо економічні ресурси, що можуть бути вкладені в певний об'єкт для досягнення встановленої мети інвестування і підвищення ринкової вартості бізнесу. Інвестиційні ресурси підприємства за цим визначенням також можуть розглядатися як його інвестиційний потенціал.

Будь-яке підприємство апріорно володіє набором ресурсів, характер інвестиційності яких визначається обраною підприємст-

вом стратегією розвитку. Складові цього набору залежать від багатьох факторів зовнішнього та внутрішнього середовища підприємства (наприклад історичних умов його створення та розвитку, можливостей доступу до певних активів, зокрема інформації тощо). Деякі з цих ресурсів створюють цінність для підприємства на теперішній час, деякі можуть сформувати таку цінність у майбутньому за певних обставин. Інвестиційними, у такому випадку, будуть ресурси, які в рамках визначеної стратегії підприємства та за оптимальної їх комбінації дозволять досягти найкращих результатів за критерієм економічної ефективності. Тобто, одні й ті самі ресурси можуть бути інвестиційними/не інвестиційними залежно від умов та контексту їх використання. Отже, головним завданням управління інвестиційними ресурсами має бути правильне визначення пріоритетності набору ресурсів підприємства та прийняття рішення щодо характеру їх інвестиційності/неінвестиційності. Наступним етапом буде посилення позицій інвестиційних ресурсів, укріплення їх властивостей.

Процес прийняття рішень щодо ступеня інвестиційності ресурсів, на нашу думку, охоплює наступні етапи (рис. 1):

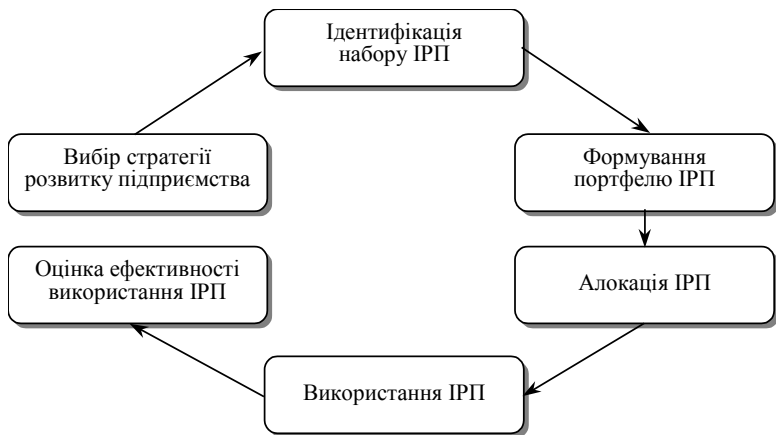

Рис. 1. Алгоритм прийняття рішень щодо інвестиційності ресурсів підприємства

Прийняття рішень щодо інвестиційності ресурсів має поліваріантний характер та залежить від результатів кожного з вищеперахованих етапів. Критерій економічної ефективності залишається основним у процесі диференціації ресурсів підприємства. Кожен етап прийняття рішень має окрему систему показників та

методів оцінки. Цю систему формують кількісні та якісні показники, що дозволяють визначити фактичний ресурсний набір конкретного підприємства та виявити альтернативи щодо формування оптимальних складових такого набору.

Оцінка характеру інвестиційності ресурсу підприємства проводиться з урахуванням ряду критеріїв, таких як унікальність, неоднорідність, недосконалість мобільність, потенціал створення доданої вартості, важкість імітування для конкурентів тощо.

Вищезначені положення окреслюють концептуальні принципи визначення характеру інвестиційності ресурсів підприємства та можуть мати практичне застосування у діяльності вітчизняних суб'єктів господарювання.

Література

1. *Катькало В. С.* Эволюция теории стратегического управления / В. С. Катькало; Высшая школа менеджмента СПбГУ. — 2-е изд. — СПб.: Изд-во «Высшая школа менеджмента»; Издат. дом С.-Петербург. гос. ун-та, 2008. — 548 с.

2. *Бланк И. А.* Инвестиционный менеджмент: Начальный курс. — 2-е вид., перероб. і доп. — К.: Ельга, Ника-Центр, 2006. — 552 с. — С. 467.

3. *Тис Д. Дж., Пизано Г., Шуен Э.* Динамические способности фирмы и стратегическое управление // Вестник С.-Петербургского ун-та. Сер. Менеджмент. — № 4.: 2003. — С. 133—183.

4. *Peteraf M. A.* The cornerstones of competitive advantage: a recourse based view // Strategic Management Journal № 14 (3): 1993. — P. 179—191.

Т. В. Касянчук, асистент кафедри стратегії підприємств,
Державний вищий навчальний заклад
«Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»,
пр. Перемоги 54/1, ауд. 243, м. Київ, Україна, 03680,
e-mail: i-tatjana@yandex.ua

МІСЦЕ ДИВЕРСИФІКАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У ЗАГАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Питання організаційного і ділового розвитку, які є невід'ємною складовою загального розвитку (поняття, що об'єднує організаційний, діловий та ринковий розвиток) та управління відповідними змінами займають чільне місце в системі управління диверсифікованим підприємством і потребують подальшого розвитку